

HEIMO ELONEN

**PARAENTEISTEN
AIKOJEN
NAISKUORO**

Pahaenteisten Aikojen Naiskuoro

HEIMO ELONEN

**PAHAENTEISTEN
AIKOJEN
NAISKUORO**

Seikkailuromaani

© Heimo Elonen 2006, 2016

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-330-418-5

1

Selitän miten junailin vaimoni autonomistajaksi.

Loppukesän keli Pohjois-Euroopassa. Ei lämmin. Ei kylmä. Ei sadetta. Ei paistetta. Yltyvää tuulta sataman suunnalta, Ruotsista, mikä merkitsi päivän mittaan laskevaa kampausten tasoa ulkosalla vetelehtivän väestön keskuudessa. Turkulaiset kulkivat paikasta toiseen kuin kotonaan. Tartuin ripaan ja ohjasin Saaran ovesta sisään.

"Mitä nyt", hän sanoi.

Viittasin valikoimaan päin. Hymyilin. Se on harvinaista. Olin tehnyt tutkimuksia. Tässä myymälässä ei törmää jenkkirautoihin eikä japanilaisiin kulkuneuvoihin. Saara etsiytyi mustanpuhuvasti kimaltavan Mercedes-Benzin ääreen. Kuka tahansa olisi osannut arvata sen. Paljon muuta ei ollut tarjolla.

"Kaunotar", myyjä sanoi Saaralle, jonka t-paidassa luki *Beethoven On Pillikinttu*.

Vaimoni otti kohteliaisuuden vastaan.

Olen synnynnäinen jalankulkija. Kiersin Mersun. Lasikin pyörät. Tuuppasin monolla puskuria. Aukaisin ja suljin yhden ovista. Autokauppias kestitsi meitä informaatiolla esineen poikkeuksellisista ominaisuuksista ja hienostuneista detaljeista. Saara kuunteli välkyn näköisenä. Minä olin ylpeä hänestä.

Sanoimme: "Kiitos."

Koeajoiimme auton siltä seisomalta. Se eteni pehmeästi ja vähin äänin. Se ei tuoksunut juuri miltään. Murahdin hyväksyvästi. Eksyimme maaseudulle. Huomautin Saa-

ralle peltojen ja puuston lisääntymisestä asutuksen ja muun hyöriinän kustannuksella. Hän ei kuullut. Vaimoni oli hurmioituneen tarkkaavaisuuden tilassa. Hän oli rusotavaposkisen monomanian valtaama. Hän oli elävä todiste siitä, että Mercedes-Benz ei ole hyväksi ihmisen todellisuudentajulle. Muistan lukeneeni emotionaalisesti taantuneiden miesten reagoivan suorituskykyiseen moottoriajoneuvoon tällä tavoin.

"Tahdon ulos", sanoin.

Saara pysäköi harjanteen laelle. Hän ei irroittanut käsiään ohjauspyörästä. Metsä ympärillämme oli hyvin vihreää, hyvin korkeaa.

"Jukra", Saara sanoi.

"Missä hitossa olemme?"

"Tämä sakemannikärry, kultu? Syntymäpäiväni on tammikuussa."

"Olemme Jumalan selän takana."

Huomasin veden välkähdyksen vasemmalla. Nousin autosta. Seurasin nenääni alas jyrkkää, kapeaa, kiemuraista, karkealla soralla päällystettyä polkua. Väärä suunta varomattomalle ja kömpelölle vaeltajalle, ajattelin käsin käsin oksissa roikkuessani. Satavuotiaan ukkelin tavoin hiiviskelevä kaupunkilaisuros, meikä. Toisaalta tyyli ei ole etusijalla metsässä.

Koivujen ja kuusien lomasta paljastui hirsimökki, jonka terassi oli vinossa. Kiipesin sille. Painoin otsani ikkunaan. Erotin jykeviä, synkkiä kalusteita. Takaseinää koristi omituinen fresko. Suomalaisissa asumuksissa näkee harvoin kokoseinämaalauksia ihmispäisistä eläimistä ja eläinpäisistä ihmisistä ikuistettuna poikkeaviin puuhiin.

"Kultu. Näetkö?"

Säikähdin ääneti taakseni etsiytynyttä vaimoani. Olen ollut silkkaa kultua autokaupan jälkeen. Se oli tarkoitus-

kin.

"Jep. Iso seinämaalaus. Kiistattomasti jonkun seinähullun käsialaa."

"Tosi iso takka", Saara sanoi. "Ovatko nuo kierreportaat?"

"Tapetit ovat koirankorvilla", sanoin.

"Antiikkinen keinutuoli."

"Välikatto roikkuu."

"Jumpe mikä tuhkis. Vai onko se pieni patsas?"

"Näyttää pääkallon puolikkaalta."

Rantaviivalla nuokkui vesistön puoleen kallistunut sauna. Veikkasin, että kyseessä oli meri eikä järvi ja sittemmin on todistettu, että olin oikeassa. Pumpputaivo ruostui kivenheiton päässä. Kaisla eli sesongin huippua. Tuo paatti on uponnut 1980-luvulla. Geometrisiin muotoihin kehystetyt kukkapenkit pursuivat ruohoa ja heinää. Vadelmapensaat esittelivät villiintynyttä muhkeuttaan. Kumpi tahansa näistä ristikkäin kaatuneista jättiläismäisistä puista kahden ihmisen korkeudelle törröttävine juuristoineen kelpaisi Tuomiokirkon joulukuuseksi.

"Hylje", Saara sanoi osoittaen sormella kaislikkoa.

Nojasin vinon terrassin vinoon kaiteeseen. Tuuli humisi puissa. Tuuli humisi korvissani. Lintu kävi kujertamassa. Orava morjensti räystäältä naama hullunkurisesti ylösalaisin. Jos olisin tiennyt minne katsoa, olisin nähnyt etanan höristävän sarviaan lahoavan kannon kupeella. Salmen takana, arviolta puolen kilometrin päässä, vastaranta kohosi sinertävänä, kutsuvana, torjuvana.

"Uppotukki", sanoin.

"Ostetaan tämä mesta, kultu."

2

Määrittelin hirsimökin suurpiirteisen sijainnin puhelinluettelon kartasta. Totesimme eksyneemme Turun kaupunkiin kuuluvalla saarella, paikkakunnalle jolla on eriskummallinen nimi, Kakskerta. Saari oli yllätys minulle. Ajoimme paluumatkalla parin sillan yli mutta en suhtautunut niihin vakavasti. Saara jäljitti mökin omistajan urbaaneilla avuillaan. Konttorikonekauppias, puoti Aurakadulla. Huristelimme sinne tuliterällä Mersullamme.

"Hyvää iltaa", konttorikonekauppias sanoi.

"Moi", Saara sanoi.

"Huomenta", minä sanoin.

Lihava mies rusetti kaulassaan metallisen kirjoituspöydän takana tummalla muovipuulla laudoitetussa toimistossa. Olen unohtanut hänen nimensä kuten tuota pikaa unohdin hänen vuokransa. Lihava mies ei kohottanut takapuoltaan tuolista meidän takiamme. Hän ei suostunut myymään, ainoastaan vuokraamaan.

"Maksamme rutkasti", sanoin.

"Myynti ei ikävä kyllä tule kysymykseen."

"Sanotte vain naurettavan summan", sanoin.

"Paikka ei ole myytävänä."

Tein lähtöä. "Oli mukava pakista."

"Märehtikäämme vuokraa", Saara sanoi.

Lihava heppu kauhaisi kourallisen pähkinöitä kiposta pöydällä. Hän ehdotti peräti muodollisuudelta kuulostavaa kuukausivuokraa. Saara sanoi okei. Minä rykäisin. Iso heppu kutsui meitä nuoriksi hölmöiksi. "Olen rehelli-

nen. Kysymyksessä on pystyyn mätänevä rötiskä. Huomasitte sen itsekin. Talvestanne tulee koettelemus. Seinistä tuulee, katto vuotaa, savupiippu pölyyttää sisään kunnes romahtaa niskaanne. Sama peli saunan kanssa. Mutta puhun läpiä päähäni. Te olette nuoria ja energisiä. Te remontoitte nurkat kuntoon oman makunne mukaan ettekä kiusaa vanhaa kaipparia taloudellisilla yksityiskohdilla. Olen sanoinkuvaamattoman kiitollinen saadessani murjun ihmisvarjelen piiriin. Olette onnenpotku."

"Hauska kuulla", Saara sanoi.

"Nuoruus, niinpä niin. Ei haastetta kyllin kauhistuttavaa. Intoa, ennakkoluulottomuutta, itseluottamusta loputtomiin. Peräänantamattomuutta, uskoa tulevaisuuteen. Nuoruus pyörittää maailmaa, maailman onneksi."

Kurotin pari pähkinää kupista. "Taidamme häipyä", sanoin.

Saara pukkasi kylkeeni.

Konttorikonekauppias puolitti koomisen vuokransa, jota olin unohtamassa.

"Missä on koukku", sanoin.

Isäntämme kertoi hallitsevansa tavoittelevaamme kiinteistöä ja tonttia "valtakunnallisesti merkittävän, joskin yleisön keskuudessa vähän tunnetun säätiön edustajana". Iso kundi selitti saaneensa hirsimajan riesakseen ennen aikojaan luomiskykynsä tyhjiin ammentaneen näyttelijättären - "yhden sortin kuuluisuus, te lapset ette ole kuulleet hänestä" - testamenttidelegointina. Jälkikirjoitus laukesi, konttorikonekauppias informoi, näyttelijättären kiiruhdettua kauas etelään hukuttautuaakseen dramaattisiin menoiin sikäläiseen mereen. "Saaristomme sininen vesi ei kelvannut hänen keuhkoilleen. Varsin epäisänmaallinen asenne minun mielestäni. Eipä silti, arvon diiva möhläsi. Kellui silikonitissiensä perässä takaisin rantaan. Joutui

ryyppäämään itsensä kuoliaaksi muistaakseni Caprilla. Suomalainen näyttelijätär hukkui votkamartiniin kuivalla maalla. Ette tainneet lukea lehtiä niin tarkasti vuonna 1997? Minä olen hänen kuudennen aviomiehensä veli. Kyseinen naishenkilö syytti minua sukumme ainoaksi täydellä ymmärryksellä kirotuksi jäseneksi. Valitettavasti säätiö pääsi perille hänen näkemyksestään."

"Otamme osaa", Saara sanoi.

Allekirjoitimme vuokrasopimuksen. Raapustin sekin kahden kuukauden vuokrasta.

"Kaikki mihin edesmennyt tähtemme kajosi on nykyään joidenkin, taivaan kiitos huomattavaan vähemmistöön laskettavien ihmisten katsannossa pyhää", pähkinä-konekauppias sanoi vaikuttaen uupuneelta. "Murju, josta puhumme, oli hänen salainen irstailumajansa. Te olette nyt sen suojelijoita. Onnittelen."

Saara kiitti.

Minä rykäisin taas.

"Lykkyä tykö", pähkinäkauppias sanoi. "Muistakaa että siinä talossa on harrastettu monen lajin menoja. Legendat ovat varsin värikkäitä. Tiedämme teatteriväen. Teillä on vapaat kädet. Potkitte pahimmat kummitukset pihalle, näytätte lopuille kuka on pomo, pidätte seinät joten kuten pystyssä ja hyvää tulee. Eikö niin?"

Ulkona, ympärivuorokautisesta raskasliikenteestä täri-sevällä kadulla, pakokaasu tuoksui maanläheiseltä ja terveelliseltä.

"Vuokrasimme juuri nimiimme selvittämättömän murhan näyttämön, saatana-palvojen kesä mökin tai salakuljettajien rantautumispaikan", sanoin.

3

Asetuimme taloksi. Kapusimme katolle, roiskimme cokista räystäään yli ja kastoimme tönön Lemmenpesäksi. Haluan roiskia muutakin, rakkaani, sanoin katolla. Liian vaarallista, kultu, Saara sanoi. Tönön virallinen nimi oli Runeberginpolku 8. Uhrasimme viikon rentoutumiselle ja meri-ilmastoon urautumiselle. Lekottelimme myöhäiskesän auringossa. Polskimme kuohuvissa vesissä, hohtavilla aalloilla keikuimme. Seikkailimme kaislikossa, josta sai haavoja nahkaansa. Rakastelimme taivasalla Jumalan ja villieläinten nähden. Kuinka ihanasti Saaran hipiä punoitikaan. Otat taas aurinkoa polvet koukussa, rakkaani, sanoin. Pää kiinni, kultu, Saara sanoi. Kuinka komeaksi minä rusketuinkaan. Saara läiski karpäsiä iholtaan. Minä en. Ne kutittavat kivasti kävellessään, rakkaani, sanoin. Olet ällöttävä, kultu, Saara sanoi. Söimme marjoja suoraan puskista. Söimme lihaa suoraan tölkistä. Joimme sampanjaa suoraan korista. Nauroimme niin, että kasvomme eivät ole olleet entisellään sen koommin. Onnellisuutemme oli sakeaa ja armotonta emmekä välittäneet pitää tietoa sisällämme. Kierimme ruohikossa ja hoilasimme: "Kadehtikoot Paavi, Tina Turner ja Epygtin faarao meitä!"

4

Toisella viikolla nuuskin nurkat baseball-kotsa päässäni. Pähkinäkonekauppias ei ollut liioitellut. Rakennus luhistuu parista harkiten tähdätystä potkusta. Talo tarvitsee apua. Kavahdan näkyä aivoissani. Aamusta iltaan rähisevä timpurikaksikko, toiselta planeetalta karannut maalari murjottavine apulaisineen, Verdiä ja Juice Leskistä vuorotellen tulkitseva laatoittajavirtuoosi, kestokrapulainen putkimies, aurinkokunnan viimeinen tosikommunisti muurarina paikkakunnan imbesilli hantlankarina. Kilkut, kalkatus, naulaiset laudat, miehekkäästi hohotetut kahvitauot ja kodinraiskaus. Saara ei seisoi tumput suorina restauroinnin melskeessä. Hän keksisi sisustamisen idean ja vaatisi asiantuntemusta paikalle. Lisään näkyyn isännöimämme tilan allegoriseen potentiaaliin retkahtavan nenärenkain koristautuneen karvaisen ja tatuoidun Ihmemaan Liisan.

Otin lakin päästäni ravistellakseni hien hiuksistani. Lakissa luki *Giants*. Elmeri Niskanen väittää sanan tarkoittavan sekä baseballjoukkuetta San Franciscossa että jenkki-futisjoukkuetta New Yorkissa. Ostin päähineen kahdella eurolla Baltian Maiden Yhteistyön kirpputorilta Läntisellä Pitkädulla hiukan rautatieasemalta pois päin.

Lähestyn rakennusalan ammattimiehiä ajan oloon pakon edessä. Tähän hätään riittää mietiskely. Sauna, minä ounastelin jälleen pähkinäkauppiaaseen yhtyen, on menettänyt kalua. Parhaassa tapauksessa osumme todistamaan hökötyksen kellahtamista mereen 1980-luvulla uponneen

soutuveneeseen päälle. Sontahuussin entisöin ohimennessänini. Viipale korkkimattoa katolle, halko takaseinän tueksi. En tiedä mitä teen pumppukaivolle, joka kirskuu ja lonksuu kuin robottien hautajaiskulkue eikä suostu ammentamaan uumenistaan vesijohtoveden näköistä ja hajuista nestettä.

"Keitämme veden toistaiseksi", Saara sanoi rahdattuani kuusi ämpärillistä sitä keittiöön *Giants*-lakki vinossa.

"Äiti, miksi emme vain juo tätä raakana kunnes saamme tauteja ja paiseita?"

"Ei, poikaseni."

"Mitä luulet, rakkaani", sanoin. "Ehkä me vierastamme tätä kamaa juuri siksi että se on luonnollista kamaa."

"En yhtään ihmettelisi", Saara sanoi.

"Olemme elmerisoituneita."

"Yhy."

"Ihmettelen mihin olemme työntäneet nenämme", sanoin hyttysiä, karpäsiä, hämähäkkejä ja kuoriaisia vesikattilasta onkien.

"Käytä järkeäsi. Tuossa on siivilä. Niin minäkin."

"Onneksi kukaan ei tiedä mihin olemme työntäneet nenämme."

"Ojenna valkosipuli, paprika, curry, chili, tilli. Hyvä ajatus. Kutsutaan Irmeli ja Elmeri kylään."

"Miksi?"

"Sinun ajatuksesi. Haetaan Elmeri maistamaan vettä."

"Keittämätöntä? Olet vaarallinen nainen."

"Mitä varten ystävät ovat?"

"En löydä chiliä."

"Ylähylly, oikea laita."

"Mitä me valmistamme?"

"Dynamiittispagettia."

5

Saara möyhensi umpijuurtunutta kukkapengerrystä ruokapöytähaarukalla. Katsoin häntä rakkaudesta etukumarrassa. Nainen survomassa puheenvuoroaan maaperään, työkaluetiketistä viis. Saara pyllisti vadelmapensasviidakosta kutsuin kumparein, täytti ämpärin mehukkailla löydöillään, pelkäsi käärmeitä.

"Höpsö tyttö", sanoin. "Käärmeet pelkäävät ihmisiä."

Saara oikaisi selkänsä. Läpihikoillun t-paidan teksti, *Johdatus Saksalaiseen Huumoriin*, mukaili hänen miehustansa juuri niin kuin Luoja sen tarkoitti. "Huhhuh", Saara sanoi pyyhkäisten multaviirun poskeensa. "Naidaanko?"

"Jep", sanoin.

Niitin väylän kaislikkoon sekä terästä että varresta katkenneella, marginaalisesti jääkiekkomailaa terävämällä viikatteella ja pelkäsin iilimatoja. Uurastin pelkässä Saaran haalistuneessa t-paidassa ajalta ennen minua. Kaikki tietävät kaislojen purevan vain vesirajan yli. Paidassa luki *Seppo Kuisma Oy*. Saara tsiikasi sekoilua rakkaudesta vääränä.

"Höpsö poika", hän sanoi. "Meressä ei ole iilimatoja."

"Ei kuulemma. Mutta tämä töhnä jaloissa pitää mielikuvituksen vireänä. Se elää."

"Kaikki elää", Saara sanoi.

"Lempikäämme."

"Jöö."

Hurahdin Saaraan ensimmäisen "jöön" livahdettua hä-

Kertomus ikivanhaa rock & rollia kuuntelevista ihmisistä ja kissanpäiviä viettävästä koirasta, jota epäillään tuotemerkin syömisestä.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi